

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.890 van 21 juni 2012
in de zaak A. 185.851/XII-5275**

In zake: Willem MARIEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Guy Van Hirtum
kantoor houdend te 2260 Westerlo
Geelsestraat 72
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KATHOLIEK ONDERWIJS STAD HERENTALS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Hendrickx
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 november 2007, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 19 september 2007 van de delibererende klas-senraad van het tweede jaar van de derde graad Latijn-Wetenschappen van het Sint-Jozefscollege te Herentals, waarbij aan Willem Mariën een oriënteringsattest C wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 181.229 van 18 maart 2008 is de afstand van de vordering tot schorsing vastgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is voor het schooljaar 2006-2007 ingeschreven in het tweede jaar van de derde graad in de studierichting Latijn-Wetenschappen in het Sint-Jozefscollege te Herentals.

De over verzoeker delibererende klassenraad stelt op het einde van het schooljaar vast dat verzoeker jaartekorten behaalt voor Latijn (48%) en fysica (46%) en hij beslist om verzoeker een oriënteringsattest C toe te kennen. De toelichting die daarbij op het rapport wordt vermeld, luidt:

“Willem behaalt een C-attest. Hij vertoonde een gebrek aan inzet, inzicht, studiehouding en motivatie. Hij heeft een onvoldoende voor 2 hoofdvak-

ken in deze studierichting, namelijk Latijn en Fysica. Willem heeft niet voldaan aan het geheel van de vorming.”

Verzoeker en zijn ouders hebben overleg met de directeur, wat resulteert in een nieuwe bijeenkomst van de klassenraad op 26 juni 2007.

De klassenraad beslist het C-attest te handhaven.

Met een brief van 2 juli 2007 stellen verzoekers ouders, bij monde van hun raadsman, een beroep in bij de beroepscommissie. Zij groeperen hun bezwaren onder volgende drie rubrieken: de medische problematiek, resultaten van twee hoofdvakken, perioderapporten en studiebegeleiding.

Op 12 september 2007 adviseert de beroepscommissie om de over verzoeker delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen. Dat advies is als volgt gemotiveerd:

“dat er voldoende aanmerkingen zijn geweest in de loop van het schooljaar, terug te vinden in de schoolrapporten;
dat de argumentatie zoals voorgebracht inzake de resultaten van de hoofdvakken, en de studiebegeleiding, geen nieuwe elementen bevatten om de KR opnieuw samen te roepen; [...]
dat tijdens de behandeling en toelichting op datum van 12/09/2007 namens de ouders werd voorgehouden dat bij de twee gehouden delibererende klassenraden geen rekening kon worden gehouden met de ernst van het opgelopen knieletsel en de zeer langdurige en pijnlijke revalidatie daardoor;
dat dit standpunt wordt gestaafd door medische attesten van na 26/06/2007 en thans aan het bundel toegevoegd is;
dat in de beslissing van de tweede KR terzake het volgende staat genoteerd: ‘er werd rekening gehouden met de gevolgen van de medische ingreep namelijk zijn afwezigheden op school (...) en de revalidatie (...)’: toetsing van deze argumentatie aan de nieuwe documenten kan nuttig zijn.”

Op 19 september 2007 beslist de opnieuw samengeroepen delibererende klassenraad om het C-attest te handhaven.

IV. Onderzoek van de middelen

4. In het inleidend verzoekschrift voert verzoeker drie middelen aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het schoolreglement en van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

Hij wijst erop dat de leerling volgens het schoolreglement recht heeft op een passende begeleiding, maar dat hem nooit een individuele begeleiding of een begeleidingsplan is voorgesteld. Daaruit moet dan weer worden afgeleid dat de begeleidende klassenraad geen problemen voorzag. De ouders van verzoeker is zo de mogelijkheid ontnomen om zelf tijdig maatregelen te nemen. Het uitreiken van een C-attest zonder gebruik te maken van de mogelijkheden van hoofdstuk 3.2.2. van het schoolreglement, maakt een schending uit van de rechten van de leerling. Verzoeker betoogt dat hij dit argument heeft ontwikkeld in de administratieve beroepsprocedure, maar dat dit niet werd ontmoet, laat staan weerlegd door de beroepscommissie en de delibererende klassenraad.

6. In de memorie van wederantwoord wijst verzoeker er verder op dat hij tijdens het eerste en tweede trimester geconfronteerd werd met een ernstige medische problematiek. Daardoor heeft hij lessen moeten missen en moesten er inhaaltoetsen worden afgelegd. Die medische problemen hebben tevens een impact gehad op de inzet en studiemogelijkheden van verzoeker. Het is voor hem duidelijk dat de klassenraad geen rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheden. Met een passende begeleiding zouden de resultaten van verzoeker beslist beter zijn geweest. De beroepscommissie heeft het ontbreken van een passende begeleiding dan weer niet als een nieuw element beschouwd en ook de klassenraad heeft daarop geen antwoord geformuleerd. Samengevat besluit verzoeker dat het feit dat het schoolreglement niet werd toegepast, een invloed heeft gehad op de resultaten.

7. In de laatste memorie stelt verzoeker niet te kunnen volgen dat, als niet wordt tegengesproken dat de school niet heeft voorzien in passende begeleidingsmaatregelen, hieraan toch geen consequenties worden verbonden.

Beoordeling

8. Verzoeker brengt de in het middel verwoorde grief niet in een aantoonbaar rechtstreeks verband met de wettigheid van de bestreden beslissing over het aan hem afgegeven oriënteringsattest en ze vermag dan ook niet aan te tonen dat het niet geslaagd verklaren op onwettige wijze is gebeurd. Zoals de Raad van State immers al in tal van arresten heeft overwogen, is het één zaak of een leerling bewezen heeft de van hem verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als hij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die hem op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven.

Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt, laat staan dat van de weeromstuit aan de leerling, ook al heeft hij het schooljaar niet met vrucht beëindigd, ter genoegdoening maar een diploma verleend moet worden. In uitzonderlijke gevallen zou een klassenraad, die erkent dat een tekort in een eerste jaar van een graad mede veroorzaakt is door een gebrek aan begeleiding, kunnen onderzoeken of hieraan geremedieerd kan worden tijdens het erop volgende schooljaar van diezelfde graad, wanneer bijvoorbeeld het tekort verband houdt met een graadgebonden eindterm. In een afstudeerjaar zoals hier, is zo een vraag echter niet aan de orde.

Met andere woorden, daargelaten de vraag of de argumenten van verzoeker in feite juist zijn, wat verwerende partij betwist, falen ze in rechte: de vermeende houding van de school kan mogelijk de aansprakelijkheid van het schoolbestuur impliceren voor eventuele schade die verzoeker heeft geleden, maar vermag niet zonder meer de onwettigheid van de eventuele tekorten of van

de daarop steunende beslissing aan te tonen. Verzoeker draagt geen gegevens aan die van aard zijn van die regel af te wijken.

9. Het middel faalt naar recht.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een tweede middel voert verzoeker een “gebrek aan afdoende motivering” aan. In zijn toelichting betreft hij daarbij ook het redelijkheidsbeginsel.

Samengevat verwijt hij de delibererende klassenraad géén, minstens onvoldoende rekening te houden met zijn medische problematiek. De impact van zijn ernstige knieblesure op zijn studies, blijkt nochtans uit de medische attesten. Dat de klassenraad de resultaten uit een vorig schooljaar aangrijpt om de medische situatie van verzoeker buiten beschouwing te laten, gaat niet op. Bovendien meent verzoeker dat hem op grond van de behaalde resultaten een diploma had moeten worden verleend. De twee onvoldoendes zijn zeer beperkt en staan een diploma niet in de weg. De andere profielbepalende vakken mogen dan wel niet schitterend zijn, hij was er wel voor geslaagd. De tekorten in de leerplandoelstellingen noemt verzoeker “uit zijn context gerukt”. Hij verwijst nog naar artikel 57 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs (hierna: het organisatiebesluit) en leidt daaruit af dat “niet zonder meer het bewijs” voorligt “dat verzoeker niet heeft voldaan voor het geheel van de vorming”. Dat verzoeker niet de nodige verantwoordelijkheidszin heeft en onvoldoende matuur is voor het hoger onderwijs, wordt niet gestaafd. De motieven om hem het diploma te weigeren, zijn manifest onvoldoende. Het gebrek aan inzet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is een verkeerde interpretatie van verzoekers revalidatieproblemen. De waarschuwingen in de rapporten zijn somtijds tegenstrijdig en kunnen het C-attest derhalve ook niet verantwoorden. Tot slot herhaalt verzoeker dat hij nooit enige individuele begeleiding heeft gekregen, zoals nochtans voorgeschreven door het schoolreglement.

11. In de memorie van wederantwoord gaat verzoeker uitvoerig in op het tweede middel. Hij betoogt onder meer dat de klassenraad zich beperkt heeft tot de vraag of de genomen medicatie aanleiding kan hebben gegeven tot concentratiestoornissen en niet in overweging nam dat hij tijdens de (lange en moeizame) periode van revalidatie veel pijn heeft geleden en bijna dagelijks een zwaar kine-programma diende af te werken met een weerslag hiervan op de inzet, motivatie en schoolresultaten. Dat hem en zijn ouders wordt verweten dat zij geen melding hebben gemaakt van de “ongeschiktheid om de lessen bij te wonen” is niet ernstig. Hij liep zowat een half jaar op de school rond met krukken en leerkrachten en directie waren perfect op de hoogte van de (zware) medische ingreep en de moeilijke revalidatie. Wel is het zo dat ze er nooit rekening mee hebben gehouden.

Volgens verzoeker kan de opsomming in de bestreden beslissing van de toetsen die hij zou hebben afgelegd en waarin hij niet geslaagd was niet beoordeeld worden op hun juistheid, daarenboven zijn de particuliere cijfers niet relevant. Wat wel relevant is, zijn de globale eindcijfers. Dat er tekorten zijn in het behalen van de leerplandoelstellingen biologie, Frans en Nederlands blijkt niet uit het jaarrapport, integendeel. Voor deze vakken was verzoeker immers geslaagd. Het gaat dan ook niet op om *in extremis* (bij de allerlaatste beraadslaging) te beweren dat er ook nog voor andere vakken tekorten waren.

De tekorten voor de vakken fysica en Latijn zijn geenszins “bijzonder slechte resultaten” doch wel minieme onvoldoendes.

De objectieve gegevens van het dossier laten dus niet toe te concluderen dat verzoeker niet in voldoende mate de doelstellingen die in het leerplan zijn opgenomen, bereikt heeft. Integendeel, het jaarrapport laat er volgens verzoeker geen twijfel over bestaan dat hij voldaan heeft voor het geheel van de vorming van het betreffende leerjaar. Het feit dat hij eind december 2007 via de examencommissie het diploma ASO heeft behaald, spreekt in dit verband boekdelen.

De beslissing om een diploma te weigeren, is dermate gewichtig dat evenredige eisen moeten worden gesteld aan de daartoe opgegeven motieven. *In casu* is de beslissing daarenboven buitenissig streng, manifest onredelijk en derhalve onwettig.

12. In de laatste memorie argumenteert verzoeker dat de feiten hem gelijk geven en de manifeste onredelijkheid van de bestreden beslissing aantonen: niet alleen heeft hij op 21 december 2007 voor de examencommissie het diploma secundair onderwijs behaald, bovendien had hij toen reeds zijn studies rechten aangevat aan de KULeuven, is hij sedertdien elk jaar geslaagd en verwacht hij op het einde van dit academiejaar zijn diploma te behalen. Dit foutloos parcours is het beste bewijs van het ongelijk van de verwerende partij.

Beoordeling

13. Verzoeker blijkt sedert het inleiden van dit annulatieberoep een, naar zijn woorden, foutloos parcours gereden te hebben op studievlak en hij is erin geslaagd om, zonder enig school- of academiejaar te verliezen of in zijn studiekeuzevrijheid te zijn beperkt door de bestreden beslissing, zijn verdere studies te hebben afgewerkt.

Die latere ontwikkeling lijkt voor verzoeker de bevestiging in te houden van zijn gelijk, als feiten die sterker zijn dan een Lord Mayor.

14. Kan de Raad van State hiervoor een zeker begrip opbrengen, dan toch mag hij niet het aangevoerde middel beoordelen op grond van die latere feitelijke ontwikkelingen, maar moet hij nagaan of de delibererende klassenraad ten tijde van de bestreden beslissing aan de hand van de hem toen beschikbare gegevens van het leerlingendossier op regelmatige wijze het toegekende attest heeft gemotiveerd. De toekomstige prestaties van verzoeker waren toentertijd niet een dergelijk element van zijn dossier. Daarbij bedenkt de Raad ook dat de examencommissie zich op 21 december 2007 allicht niet, zoals de delibererende klassenraad op 19 september 2007, met twee tekorten geconfronteerd zag toen zij over het toekennen van het diploma moest beslissen.

Daarenboven zal verzoeker tijdens zijn huidige studies ook hebben geleerd dat de Raad van State in zaken als deze als rechter een wettigheidstoezicht uitoefent maar dat hij geen beroepsinstantie is die zich in de plaats mag stellen van het bestuur. Aan zo een indeplaatsstelling zou de Raad van State zich schuldig maken wanneer zijn toezicht er in wezen op zou neerkomen de bestreden beslissing van de delibererende klassenraad over de geschiktheid van een leerling af te meten aan zijn eigen opvatting wat hij als de meest passende beoordeling van de kennis en kunde van de betrokken leerling beschouwt en ze te censureren naargelang ze daarvan afwijkt.

Nog anders gesteld, de Raad van State mag zich als wettighedsrechter niet in de plaats van de delibererende klassenraad stellen voor de beoordeling van de examenresultaten en van de geschiktheid van verzoeker om een diploma te krijgen, vermits het alleen aan de delibererende klassenraad toevalt om autonoom die keuze te maken. De delibererende klassenraad beschikt daarbij over een -ruime- discretionaire bevoegdheid. De Raad kan verzoeker derhalve niet beschermen tegen strenge beslissingen, alleen tegen onwettige beslissingen. Een strenge beslissing kan door de betrokken leerling allicht als onredelijk of onbillijk ervaren worden. Het is ook niet uitgesloten dat een andere delibererende klassenraad, op zicht van dezelfde gegevens en op grond van de hem toekomende beoordelingsbevoegdheid, evengoed binnen de grenzen van de wettelijkheid tot een ander oordeel zou komen. Dit is eenmaal eigen aan beoordelingsvrijheid. Een beoordeling door de delibererende klassenraad mag door de Raad van State echter enkel voor onwettig worden gehouden indien blijkt dat die beslissing niet gedragen kan worden, in rechte of in feite, door de er voor ingeroepen motieven of indien het om een beslissing gaat die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat niet te begrijpen valt hoe ze zelfs binnen die ruim geachte discretionaire bevoegdheid tot stand is kunnen komen.

15.1. Het door verzoeker aangevoerde artikel 57 van het organisatiebesluit staat niet eraan in de weg dat ook één tekort wel degelijk een reden kan zijn om een leerling niet geslaagd te verklaren. Daar moeten dan wel specifieke motieven voor zijn die ook in de beslissing worden geëxpliciteerd. Daarbij is zeker vereist dat in de klassenraadbeslissing ook de andere cijfers van de leerling betrokken worden. Te dezen liggen evenwel niet één, maar twee tekorten voor.

Bovendien betreft de klassenraad ook de andere cijfers van verzoeker daadwerkelijk in de bestreden beslissing.

15.2. De motivering van het al dan niet slagen van een leerling ligt in de eerste plaats besloten in de behaalde punten. Die punten moeten worden geacht een representatief beeld te geven van de kennis, de vaardigheden en, voor zover opgenomen in het leerplan, de attitudes van de leerling.

Uitgaande van het vermoeden van deskundigheid dat tot weerlegging kleeft aan de hoedanigheid van de leerkracht immers, wordt ervan uitgegaan dat de leerkrachten tijdens het schooljaar de door het leerplan vereiste leerstof volledig en bekwaam hebben onderwezen, dat zij de vorderingen van de leerling correct hebben geobserveerd en geëvalueerd tijdens het “dagelijks werk”, dat zij examens hebben opgesteld die niet eenzijdig zijn maar representatief voor de effectief onderwezen leerstof naar leerinhoud zowel als moeilijkheidsgraad, dat zij die examens objectief en vakkundig hebben verbeterd en aan de hand van een valide puntenspreiding over de leeronderdelen gequoteerd ten einde over de bereikte kennis en vaardigheden van de leerling te rapporteren en dat de relatieve waarde tussen de punten voor dagelijks werk en de proefwerken weloverwogen het leerproces van de leerling tijdens het jaar en zijn of haar capaciteit tot verwerking van afgewerkte en grotere gehelen weergeeft.

Aangenomen wordt bijgevolg dat een jaarcijfer in beginsel een geldige en betrouwbare weergave is van het relatieve belang dat moet worden gegeven aan dagelijks werk en aan de verwerking van grotere gehelen tijdens de examenperiode en aan de verschillende onderdelen van de leerstof die voor het betrokken vak in de loop van het jaar aan bod is gekomen en dat het om die reden ook betekenisvol is om later studiesucces te voorspellen. Daaruit volgt, ook weer in principe, dat de leerling die niet een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen ook niet op voldoende wijze heeft bereikt.

15.3. Verzoeker betwist de jaartekorten voor Latijn en fysica niet en evenmin spreekt hij tegen dat het om twee voor de door hem gekozen studierichting profielbepalende vakken gaat.

Een klassenraad die twee onbetwiste jaartekorten voor profielbepalende vakken vaststelt en daaruit afleidt dat de leerplandoelstellingen niet in voldoende mate zijn bereikt, handelt dan ook binnen de wettelijkheid. Daargelaten of tekorten als die van verzoeker “miniem” te noemen zijn, is dat argument enkel van aard de gestrengheid van de beslissing -en niet de wettigheid ervan- te bekritisieren.

Weze hierbij nog opgemerkt dat verzoeker in de loop van de administratieve beroepsprocedure opvallend enkel betwist heeft dat hem na gebrekkige begeleiding en spijs de minieme aard van de tekorten en de medische achtergrond, door de klassenraad een diploma ontzegd werd. Hij heeft met andere woorden nooit geargumenteed dat ingevolge diezelfde redenen de tekorten, die hij nooit heeft bestreden, van zijn prestaties een grondig verkeerd beeld gaven zodat hem bijgevolg de gunst van een uitgestelde proef gegeven moest worden. Ook in het voorliggend beroep brengt hij die optie niet ter sprake.

15.4. Anders dan verzoeker lijkt aan te nemen, vormen voorts de zwakke resultaten voor de andere profielbepalende vakken geen op zichzelf staand motief voor het C-attest -en dus is het niet relevant dat het wel om slaagcijfers gaat-, maar sterken die -door verzoeker andermaal niet betwiste- zwakke cijfers de klassenraad in het standpunt dat de twee onvoldoendes niet kunnen worden gepardonneerd.

15.5. Gelet op de bij artikel 5, § 5, van het organisatiebesluit aan de delibererende klassenraad opgelegde verplichting, om rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier van de leerling, verwacht verzoeker terecht van de delibererende klassenraad dat hij beoordeelt of zijn medische toestand geen verklaring kan bieden van de zwakke resultaten voor een in andere omstandigheden goed presterende leerling. In voorkomend geval immers had dit de klassenraad ertoe kunnen brengen om verzoekers kennis en kunde toch hoger in te schatten dan de cijfers laten uitschijnen of, minstens, om verzoeker een uitgestelde proef toe te staan. Het zij evenwel herhaald dat verzoeker om dit laatste niet heeft gevraagd en in zijn huidig beroep het uitblijven van die gunst ook niet aanvecht.

Om dan een inschatting van de invloed van de medische toestand van verzoeker op de gerapporteerde cijfers te kunnen maken, gaat de klassenraad de perken van de zorgvuldige feitenbeoordeling niet te buiten als hij in zijn onderzoek de resultaten betreft die verzoeker heeft behaald in een vorig leerjaar in “normale” omstandigheden, zonder de medische problemen.

De delibererende klassenraad heeft over de medische toestand van verzoeker tijdens het schooljaar 2006-2007 in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“1. De medische attesten verstrekt aan de Interne Beroepscommissie werden toegelicht door de schoolarts. De schoolarts heeft hiervoor contact opgenomen met de betrokken geneesheren. Hieruit kon het volgende worden vastgesteld:

- het schrijven van de huisarts dateert van 26/06/2007 (na de deliberatie!)
- de medische attesten vermelden geen medicatie wel de ingreep
- het gaat hier om een medische ingreep met zware fysieke problemen tot gevolg
- het schrijven van de huisarts is geen objectief medisch attest maar een interpretatie
- het schrijven van de huisarts spreekt enkel over pijn en vermoeidheid,
- het schrijven van de huisarts bevat geen informatie over medicatie die de concentratie zou bemoeilijken
- de medicatie meegedeeld aan de schoolarts heeft uiterst zelden concentratiestoornis tot gevolg
- het schrijven van de huisarts is incorrect wat de aanpassingen in de school betreft: in de mate van het mogelijke werden de lessen gegeven in een vast lokaal, de meeste leslokalen zijn bereikbaar met een lift die Willem mocht gebruiken, Willem werd vrijgesteld van verre verplaatsingen (zoals naar de sportlokalen in Vossen-berg)

2. Op vraag van de ouders kon men 's morgens Willem met de auto binnenrijden in de school en afzetten aan de toegangsdeur van de lift.

3. Nooit werd door ouders of Willem melding gemaakt van ‘ongeschiktheid om de lessen bij te wonen’.

4. De delibererende klassenraad is van oordeel dat de geneeskundige problematiek van Willem, op basis van bovenstaande elementen, onmogelijk de zwakke tot slechte resultaten van Willem kan verklaren. Immers in het 1e leerjaar van de derde graad Latijn-Wetenschappen behaalde Willem gelijkaardige resultaten: jaartotaal van 57,3% met 3 tekorten voor Chemie, Fysica en Wiskunde.

Hij kreeg een vakantietaak voor Chemie en bijkomende proeven voor Wiskunde en Fysica.

Ondanks de erg magere resultaten op deze bijkomende proeven (Wiskunde 59% en Fysica 54%), kreeg hij toch een A-attest. De klassenraad hoopte dat hij het signaal zou begrijpen en zich regelmatig zou inzetten, aangezien ook zijn inzicht eerder beperkt is.

Uit wat volgt zal blijken dat Willem het signaal niet ernstig nam. De resultaten liggen dan ook in het verlengde van de resultaten van het 1e leerjaar van de derde graad Latijn-Wetenschappen.”

Onder de punten 1 tot 3 antwoordt de delibererende klassenraad op de verzuchting van verzoeker om rekening te houden met zijn medische toestand tijdens het schooljaar. De klassenraad relativeert een en ander door er onder meer op te wijzen dat de medische attesten alleen handelen over “pijn en vermoeidheid”, door de betrokken arts dan nog specifiek in verband gebracht met de verplaatsingen tussen klaslokalen, waartegen de klassenraad dan weer inbrengt dat “in de mate van het mogelijke [...] de lessen [werden] gegeven in een vast lokaal”, dat “de meeste leslokalen [...] bereikbaar [zijn] met een lift die [verzoeker] mocht gebruiken”, dat verzoeker “werd vrijgesteld van verre verplaatsingen”, dat men verzoeker “met de auto [kon] binnenrijden in de school en afzetten aan de toegangsdeur van de lift” en dat “[n]ooit door ouders of [verzoeker] melding [werd] gemaakt van “ongeschiktheid om de lessen bij te wonen””.

De klassenraad heeft verzoekers argumenten in verband met zijn medische situatie in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk ontmoet. Verzoeker toont niet aan dat die motieven van de klassenraad niet volstaan om de door hem in de beroepsprocedure aangevoerde elementen te weerleggen. Dat de delibererende klassenraad niet beslist in de richting waarin verzoeker had gehoopt, maakt evident evenmin een schending van de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel uit.

Maar de delibererende klassenraad beperkt zich daar niet toe en illustreert vervolgens dat de resultaten van het voorgaande schooljaar -behaald in “normale” omstandigheden- de thans voorliggende resultaten -behaald in een andere medische toestand, waarvan de impact echter al werd gerelativeerd- niet tegenspreken, maar eerder in elkaars verlengde liggen. Verzoeker spreekt ook dat niet tegen.

15.6. Verzoeker voert nog aan dat de bestreden beslissing verwijst naar de duidelijke waarschuwingen in de perioderapporten die hij niet zou hebben opgevolgd, een gebrek aan inzet en tekortkomingen in de leerplandoelstellingen voor biologie, Frans en Nederlands. Het gebrek aan inzet is, volgens verzoeker, een verkeerde interpretatie van zijn revalidatieproblemen. De commentaren vindt verzoeker tegenstrijdig, zodat ze niet dienstig zijn ter ondersteuning van het C-attest. De tekortkomingen in de leerplandoelstellingen zouden “uit z’n context gerukt” zijn.

Daarbij verliest verzoeker uit het oog dat géén van deze elementen als een decisief motief in de bestreden beslissing is terug te vinden. Met de weergave van de commentaren in de diverse rapporten heeft de delibererende klassenraad niet meer willen doen dan aangeven dat die commentaren van aard moesten zijn geweest verzoeker en zijn ouders voor te bereiden op de beslissing tot niet slagen. De opmerking over de inzet van verzoeker maakt de klassenraad dan weer slechts “terzijde”. Daargelaten of de klassenraad het onvoldoende bereiken van de leerplandoelstellingen voor andere vakken dan Latijn en fysica dienstig kon aanvoeren, blijft de vaststelling dat de klassenraad zijn beslissing decisief steunt op het feit dat verzoeker twee jaartekorten voor profielbepalende vakken behaalt die, gelet op de zwakke resultaten voor de andere profielbepalende vakken, niet uitgewist kunnen worden.

Verzoeker bekritiseert met andere woorden overtollige motieven. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring.

15.7. Voor zover verzoeker in het tweede middel nog verwijst naar een gebrek aan begeleiding, mag worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

16. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat medeleerlingen met minder goede resultaten een A-attest hebben gekregen, waaronder een leerlinge met een resultaat van 41% voor fysica.

18. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat verwerende partij niet betwist dat een leerlinge met een tekort voor fysica een A-attest heeft gekregen, maar dat verwerende partij slechts beweert, doch niet bewijst dat die leerlinge betere punten behaalde en een meer mature houding aan de dag legde. Een en ander getuigt volgens verzoeker van een ongelijke en onredelijke behandeling.

19. In de laatste memorie merkt verzoeker op dat het in het kader van de procesloyaliteit aan verwerende partij toevalt om een overzicht bij te brengen van zijn gedelibereerde klasgenoten.

Beoordeling

20. Terecht merkt verwerende partij op dat leerlingen zich niet verhouden als concurrenten tot elkaar voor hetzelfde voordeel, zoals bijvoorbeeld wel het geval is bij een benoeming. Daarenboven zijn deliberatiesituaties die aan de oppervlakte als gelijk verschijnen, dat bij nader inzien niet omdat in de beoordeling van het al dan niet slagen van een leerling niet enkel met het zuivere cijferresultaat rekening moet worden gehouden, maar met de individuele context van elke leerling afzonderlijk. Dat de ene leerling wél gedelibereerd wordt voor een tekort en de andere niet, bewijst dus niet *ipso facto* een ongeoorloofde ongelijke behandeling.

Het komt er voor verzoeker dus op aan om aan de Raad van State aanwijzingen te verschaffen dat hij aan een andere beoordelingsmaatstaf is onderworpen dan andere leerlingen én zonder dat daarvoor een deugdelijke ver-

antwoording bestaat. Het gelijkheidsbeginsel kan immers slechts geschonden zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat. In-dachtig ook dat de deskundigheid en objectiviteit van de leden van de delibera-rende klassenraad wordt verondersteld, behoort het aan verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, in het verzoekschrift dit vermoeden met een minimum aan concrete en precieze gegevens aan het wankelen te bren-gen.

Daarin slaagt verzoeker niet. Hij blijft erg vaag en heeft het enkel over “een meisje” dat voor fysica “met 41% [...] werd doorgelaten”. Daar-tegenover brengt verwerende partij elementen aan die ertoe nopen te besluiten dat van gelijke gevallen geen sprake is: de betrokken leerlinge behaalde slechts één tekort, verzoeker twee, namelijk ook nog voor een ander profielbepalend vak; de medeleerlinge behaalde een beter jaartotaal dan verzoeker; de leerlinge scoorde beter voor de andere wetenschapsvakken.

Verzoeker merkt daarover alleen op dat verwerende partij een en ander niet bewijst. Zoals gezien, staat het echter in de eerste plaats aan verzoe-ker zelf om de door hem aangevoerde schending nader te staven.

21. Verzoeker geeft aan zijn middel geen andere invulling wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft.

22. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2012,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest